

Gönlü Güzel Kardeşim Rüya

– DEMİRCİ · 23 Ağustos 2024

Gönlü güzel kardeşim Rüya'ya

Güzel mektubun gönlümü de yüzümü de çok gülümsetti. Öylesine mutlu oldum ki tarif edemem. Bir dilin bütün kelimelerini kullansam da buralara yazıp doldurabileceğim bir cümle kuramam. Berhudar olasin. Mektup yazarların, mektup yazdıkların çok olsun.

Nasıl başlar ki bir nağme. İlk önce hangi kelime nefeslenir bilinmez. Hangi âna saklıdır sözcükler ve ne zaman dillenir gönüllerde. Bir köprünün tam ortasına düşmüş gibi hissediyorum kendimi. Sadece harflerin yanında büyümüşçesine aşına, baktığımda zorlanınca virgüller de sesleniyor artık. Bazen her şeyi bırakıp gidesim gelir, bazen yeni başlamış gibi aceleciliğim, acemiliğim vardır. Yazmanın lezzetine varmaktı adı belki de. Görmediği halde gözümden kaçmayan bir şeyler de saklıydı köprülerde.

Tatiller her zaman çabuk biter, yiter hep bittiğinde. Sayılı günlerin ne kadar hızlı geçtiğini, geçtikten sonra anlıyor insan. Ben okul zamanlarımı düşündüğümde artık tek tük anılar kalmış olduğunu görüyorum. Mazi üstünden geçen zamanlar arttıkça unutuyor insan eski yaşanmışlıkları, eski de yaşayanları. Zaman kavramıyla kavgalı dursam da aslında gizli gizli sayıyorum dakikaları. Beklemek de yetmiyor bazen. Hani nedensiz öylesine otururken düşünüyorum. Adı hasret mi özlem mi hüznü mü bilemediğim bir huzur var içimde çoğu zaman. Şükür ki var. İşte böyle anlarda en çok zaman kavramı hemencecik koparılmayı bekleyen takvimler oluyor gözümdeki mutlulukta. Ama sonra sabır ve şükür diyorum, en kâmil halimle. Okul zamanlarında yalnız olman, ailenden ayrı ve uzak olman da sana sabır gerektirir ki, bu yaşında bu kadar yükü taşıyabilmen seni daha güçlü ve dirayetli yapacaktır. Önündeki tüm engelleri aşarken, basamakları birer birer çıkarken ailede bu konuda seninle gurur ve mutluluk duyacaktır. Buna da şükür gerektirir. Başarmanın, başarılı olmanın o maddi ve manevi sınavları

geçmenin, imtihan dünyasında her ân'ın ve her zamanın bir sınav olduğunun bilinci de hiç aklımdan çıkmasın.

Hayatta her şeyin bir ilk'i vardır. İlk kelimen, ilk yürümen, ilk koşman, ilk bisiklete binmen. İlk arkadaşın, ilk okulun, ilk hocan, ilk dostun. İlk mektubun, ilk şiirin. Bütün bunlara rağmen, bazen son'lar da olur hayatta. Son'lara gebeli bir hayatı yaşamamanın da bir ilk olacağını unutmamalısın. Öyle şeyler de vardır ki, ilk ve son, ikiside bir aradadır. İlk mektubun olmak benim için çok özel bir duygu. Son olmayacaktır umudumla. O halde, bir başkasına yazacağın mektupta, o'na yazacağın ilk mektubun olmayacak mı? Ve sonra, bir başkasına da. Bilakis bir şey daha var ki, unutmamalı. Bu dünyada her şey an'lıktır. An içindeki anlamı ve anlamları anlamaktır. An'lara verdiğin değer ve bunlara kattığın anılardır, hayat dediğimiz bu şey, bütün bu ân'ların hepsinin toplamıdır.

Buralar yani İstanbul, ne desem boş, ne söylesem hoş olur. İstanbul hakkında kim ne derse doğru der bence. Senin bile dediklerinin hepsi doğrudur. Ne görmek istiyorsan, O var hep karşında. Neye bakmak istiyorsan, baktığın her yerde O'nu görmen mümkün aslında. Kalabalık mı evet, hem de ne kalabalık. Güzel mi, çok fazla güzel. Çirkin mi, hayatımda bu kadar çirkinliği hiçbir arada görmedim başka bir kentte. İstanbul benim "ikinci sevgilim"dir. Sadece buğulu gelen güzelliği ile değil. Tüm güzelliği ve çirkinliği ile. Tüm kuşları, sokakları, tüm mimarisi, tüm yaşayanları ile. Günlük sadece buraya gelip giden sayısı milyonlarla ifade edilir. Hatta bu gelip gitmeler hafta sonu veya tatil bayram gibi günlerde dört beş milyon insanı bulur İstanbul'a. Neyi görmek istiyorlar da geliyorlar hiç bilmem desem kandırmış olurum seni. Sadece görmek istedikleri için değil, yaşayan bir şehirdir burası. Günün tüm saatleri ayakta. Hele manevi olan değerleri ile birlikte bütünlüğünü kaybetmeye başlamış olsa da, şükür ki bu maneviyatı da yaşatabilen, yaşayabilen insanlarımız da var. Bu sıralar, ikinci sevgilim için çok fazla karşıma şiir, makale, soru çıkıyor. İçinde yaşadığım şehir beni çağırıyor zannımca. Özlemimi ifade etmemi istiyor galiba. Uzun zamandır onunla bir hasbihal etmemiştim, ona iki satır bir şeyler yazmamıştım. Özlemişim demek ki içinde yaşadığım şehrimi.

Aslında ben doğma büyüme Ankara'lıyım. Kızılcahamam memleketim. Dün bizim köylerin orada çok büyük bir yangın çıktı. Gerede sınırına kadar geçen yangında, şükür ki köy evlerinde yaşayan yerlerde bir hasar yok. Tarlalarda ve ormanlık alanlarda yanıp kül olmuş yerler çok. Üst tepedeki mezarlıklarda ve ona yakın dernek ve köy evleri tahrip olmuş epeyce. Rahman daha beterlerinden saklasın cümlemizi. 30 yaşına kadar Ankara'da yaşadım. Sonrasında iş durumlarım beni İstanbul'a getirdi. Yine her ay hatta bazen aylarca İstanbul'da kaldığım yaşadığım da oluyordu. Ama Ankara'daydım sonuçta. Yaptığım işten kaynaklı olarak çok fazla seyahat ederim. Şimdi yaşlılıktan eskisi kadar olmasa da, proje yönetimi olduğu için özellikle 2000-2020 yılları arasında yirmi yıl boyunca hep yurt dışı projeleri üstlendim. Orta Doğuda, orta Asya'da, Türki Ülkelerde, Avrupa'nın bazı yerlerinde de çok fazla iş odaklı gittiğim yerler oldu. Tabii uzun süreli gidip orda yaşama gibi değil bunlar. Genellikle 2-3 haftalık, ya da en uzununu 1-2 aylık dönemlerde gidip geldiğim projelerdi. Üç dört tane pasaport bitirdim. Damga basacak sayfaları kalmayınca. Para verip gidemeyeceğim ülkelere gittim. Afganistan çöllerinden, Pakistan sınırına kadar.

Semerkant'tan Buhara'ya. Beyrut'tan Bağdat'a. Libya'dan Şam'a. Duabi'den Katar'a. O kadar çok ki. Çok okuyan da bilir, çok gezen de bilir derim ben her zaman.

Geçmişime bakınca, bu yolculukların çoğunda hep elimde dört beş kitap olurdu kalın kalın 500-600 sayfalık. Birde hızlı okurdum ki, 300 sayfalık bir romanı, kitabı, bir bilemedin iki günde okurdum hemen. Yazmaya da bunlardan önce senin yaşlarından biraz sonra başladım aslında. 17'li yaşlarda içimde bir şeyler kaynamaya başlamıştı. Sonrasında iş hayatı vs. derken, bir de elimizden tutan olmadığı için sadece iç'sel yolcuğumda kaldı yazdıklarım. İş hayatı deyince, aslında ben Memurluğu elimin tersiyle birçok kez itmiştim. Bizim zamanımızda "Memura" Kız bile vermezlerdi.)) Kemal Sunal 'ın bazı filmlerinde oynadığı memur karakterleri gerçektir yani. Hem benim yapım gereği, her gün aynı şeyleri yapan, monoton bir hayat tarzını benimsemediğim için hiç bakmadım bile o yöne. Memur, öğretmen veya başka bir devlet işi her daim karşıma çıkmıştı. Ben pek oralı olmamıştım. Elbet birde bu memuriyet hayatının, devlet elinden maaş aldığı için hak ve emek konusunda biraz ince çizgilerim ve hassas düşüncelerim var. Doğru dürüst hiçbir iş yapmayıp, devletten maaş alan üstüne birde raporlar üstüne rapor alıp, çalışmadan maaş alan kesim var, duyuyor, görüyor, biliyorum. Bazı projelerimiz devlet bünyesinde olduğu için ve o projelerdeki bazı kişilerde devlet memuru olduğu için zaten görünen köy kılavuz istemiyor. İstisnalar müstesna tabii ki. Görevini hakkıyla yerine getirenlerde var. İyi ki de varlar. Yoksa bu kadar devlet işi nasıl yapılacak. Bir kişinin yapacağı bir görevi Onbir kişiye verilir memurlarda, ama onbir kişi içinde yine sadece bir kişi yapıyor çoğu işleri. Ben kurumsal firmada çalıştım uzun yıllar. Sonra pandemi zamanında çalıştığım bölüm kapanınca 2-3 yıl kendi projelerimde iş yaptım. O sırada evde bolca vakit olunca "Hamuş ve Bişrev – Mağdur-e Hayatlar" isminde bir şiir kitabı çıkardım. Üçlemenin ilk kitabıydı. Şimdi yine Finans Merkezi projesindeyim patron firmasında. Emek verdiğim sürece aldığım maaşı hak ettiğimi düşünürüm. Hakkı geçse de, bir kişinin hakkı geçer en fazla hak hukuk konusunda. Ama memurluk deyince, devletin verdiği maaş, tüm milletin vergileriyle verildiği için, eğer bir memur bile isteye çalışmayıp, devlet malı semiz mantığıyla iş görürse, onda tüyü bitmemiş çocuğun, yetimin, bütün 85 milyon insanın hakkı geçer. Ben bu konuda biraz da üstat Necip Fazıl gibi düşünüyorum. "Üzerimde hakkı olmayan bir tek kul göremiyorum."

İş konusunda insan ya sevdiği işi yapmalı, ya da yaptığı işi sevmeli. Ben şanslıyım ki birinci gruptaydım her daim. Kişilerin yetenekleri, becerileri çocukluğundan başlıyor aslında gelişmeye. Kim ki bu konuda eğitim aşamasında çocuğuna değer verirse, O'nun öncelikle kendi çocuğundan ziyade bir "birey" olarak görürse, topluma daha nasıl yararlı işler yapar diye bakıp, kendi bildiği yoldan değil de, çocuğun istediği ve yetenekleri yolunda desteklemiş olsa, dediğin gibi bu çocuklardan ne yazarlar, ne profesörler, ne sanatçılar çıkacak. Bu konuda ebeveynlerin yaklaşımı her ailede aynı olamayabiliyor. Mesela ben daha dört yaşında okuma yazma öğrenmiştim. Kendi oyuncaklarımı kendim yapar, onlara değişik şekiller verir farklı renklere boyarmışım. O zamanlar tabii şimdiki gibi her türden, değişik değişik kartlı pullu, allı güllü oyunlar ve oyuncaklar yok ki. Birkaç oyuncak araba, biraz hulahop, bazen ipli topaç. Şimdi ki gibi elde telefon, tablet bilgisayar filan da yok. Hey gidi çocukluk. Ama şimdiki çocuklardan daha şanslıydı bence bizim nesil. Akşama kadar kuzenlerle hep dışarda oynardık yaz kış, soğuk sıcak, yağmur çamur

demezdik. Sopayla eve girdik oyunu bırakıp sokakta.

Ben çocuklarıma yapılacak bir şeyi asla zorlayarak, şiddetle veya baskıcı bir tutumla yaptırmam evde. İsteyerek gönlünden geliyorsa yap derim her zaman. Ders çalışma saati mi mesela, istiyorsan gönlünden geliyorsa ders çalışmak, geç odana masana dersini çalış. Ama istemiyorsan bırak çalışma derim. Örneğin sofa mı kurulacak, masamı toplanacak. Aynı şeyi söylerim yine.. İsteyerek gönülden yapmadığınız hiçbir iş, hiçbir şey olmasın derim. Gönülden geliyorsa yap. İstemiyorsan yapma. Zorlamayla baskıyla bir şey olmaz bence. Sen de eğer kitap mı roman mı şiir mi yazmak istiyorsun. Başla yazmaya bismi-hu ile. Başlamak bitirmenin yarısıdır. Kilometrelerce de uzakta olsa ulaşılabilecek yer, ilk adımla başla bütün yolculuklar. O adımı atmadan başlayamazsın, yerinde sayar durursun. Bu konuda ailen desteklemiyorsa, onlara kendini ifade etmeli, kendini bir nebze de olsa onlara kanıtlamalısın. Bu da yaptıklarında, yazdıklarınla ve de en önemlisi davranışlarınla olmalı. Kesinlikle bir tez ya da anti tez gibi, ben kitap yazacağım bana karışmayın değil, ben kitap yazacağım bu konuda her türlü desteğinize de muhtacım gibi.

Birçok ailede ödül veya ceza veriliyor. Örneğin çocuğun yapması gereken bir şey için, ailesi ona yaptığı karşılığında ödül veriyorsa bu yanlışa götüren bir yol olur bence. Çünkü zaten yapması gereken bir şey için ödül vermek çocuğun gelişimine zarar getirir. Sınava çalıştı, dersini geçti. Bunu yapması gerekirdi zaten. Ama okul birincisi oldu. İşte buna ödül gerekir. Ya da çalıştı sınavda zayıf not aldı. Bu çalıştı ama geçemedi dersidir. Fakat çalışmadı dersten kaldı. Burada da bir ceza gerekir. O yüzden tüm dersler, tüm çalışmalar, tüm işler, yazılacak tüm kitaplar, dizilecek şiirdeki tüm satırlar, gönülden geliyorsa bir şekilde duygunu da o satırlara, o kitaplardaki kahramanlara, o dersteki sayısal rakamlara, sözel tümcelere gönlün ile bakarsan, dağın arkasındaki dağ da görebilme ihtimalin artacaktır. Gönül gözüyle gördüğünü unutmazsın. Gönülden çalıştığın dersi hep hatırlarsın. Gönülün aynasında ne varsa, hayatında karşılaştığın tüm bayırlar tüm yokuşlar düzayak gelir sana, aynadaki yansımanda.

Uzun oldu sanırsan, uzun bile değil, daha çok kısalttım bile aslında. Benim Gölcük'lü deprem arkadaşımın yazdığı mektuplarımdan en kısası on sayfa. Röportaj demişsin, hayat hikâyesi gibi oldu bu. Okuyan da yoruldu. Yazanın halini sen düşün gayrı. Ders dersin, hayat okulunda bitmez dersler, hep kalır dersi geçenler. Mevlana'yı çok severim. Yunus'a hayranım. Ozan'lar Oğuz'lar hepsi benim. İçimde yanan ateşim var, Ney çalarak ona üfleyim dedim içimdeki harı, baktım yeteneğim yokmuş o konuda, kalemim kadar ses çıkaramadım ondan. Dinlemek kaldı bana da kulağımdan. Biraz milliyetçilik de katarak anlatayım ve mektubuma da son vereyim. Türk'üm, yerleşik hayatı pek yadırgayan bir ırktanım. Özgürlüğünün kısıtlanmaması için çadırlarda yaşayan bir soyun evlatlarının evladıyım. Bir yere bağlı kalmak kasıyor benimde ruhumu. Ama uzak diyarlara gidişimde anladım ki, insan başıyla gidiyor her gittiği yere. Ben artık başımı da bırakıp gidebileceğim bir yer hevesindeyim. Hatta bu yolculuk için – teşbihte hata olmaz- tıpkı Şems Hz.leri gibi “başımı bile vermeye razıyım”.

Kelam sihirdir ya,

Ben yazarak anlaşılmak isterim.
Karşımdaki de okuma eylemiyle beni anlasın isterim.

Dua buyur hep, geride kalan günler için
Aynı dualar okuyan gönlüne benden gelsin.

Özüne, kalbine ve kalbindeki tüm herkese
Rahman'ın Selamını gönderiyorum
Onun da sevgisi, manevi aşk'ı esir alsın seni ve sendeki herkesi
Dua, Muhabbet ve Selametle...

Halil Demirci - 23.Ağustos.2024 - İstanbul